

ПРИНЦЕСАТА
на

Вълците

Катрин Констабъл

Превод от английски език Анелия Янева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Wolf Princess*

Original English language edition first published in 2012 under the title WOLF PRINCESS by The Chicken House, 2 Palmer Street, Frome, Somerset, BA11 1DS

Translation Copyright © Chicken House Publishing Ltd

Text copyright © Cathryn Constable 2012

All character and place names used in this book are (c) Cathryn Constable and cannot be used without permission.

The Author/Illustrator has asserted his/her moral rights.

All rights reserved.

Превод Анелия Янева

Редактор Светлана Маринова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, 2014

ISBN 978-954-27-1159-9

Глава първа ЛЕСЪТ

– *Хвани се за ръката ми, Софи. Трябва да тръгваме!*“

Гласът беше на баща ѝ. Тя не можеше да го види, но някак знаеше, че косата му е разчорлена и носи безформения си балтон – онзи, на който подгъвът виси като проскубано крило. Той пъхна ръка в нейната, стисна я здраво и двамата хукнаха през сребристия заскрежен лес. Тя знаеше къде отиват: все на едно и също място – мястото, призовано като с магия от неговите истории, мечти и спомени. Спряха в края на гората. Дъхът се кълбеше пред лицата им, снегът падаше като тежка дантелена завеса. Едри като пеперуди снежинки пърхаха пред очите ѝ.

– *Почакай, Софи – промълви той. – Тя приближава. Виждаш ли я?*

Думите му сякаш призоваха млада жена с дълга наметка, лицето ѝ беше скрито под качулката. Софи успя да зърне кичур тъмноруса коса. Той беше покрит със снежинки, които се превърнаха в диаманти, докато ги гледаше.

– *Коя е тя?*

Не успя да чуе отговора на баща си, но той стисна още по-здраво ръката ѝ и запя... онази прекрасна песен, чиито думи тя вече не помнеше. Софи искаше да разпита баща си за жената,

но ето че песента се превърна в приказка. Той все приказки ѝ разказваше.

Случило се през зимата. Валял сняг. Имало едно момиченце, изгубено в леса, и един вълк ...

Софи почувства как гърдите ѝ се стягат от страх. Усети ръката на баща ѝ да се изплъзва от нейната.

– *Не ме оставяй!*

Но него вече го нямаше. Тъгата и страхът ѝ се смесиха със снежинките, които покриха всичко наоколо.

– Софи!

Не! Този глас идваше от другаде и тя не искаше да му отговаря.

Тя завря лице във възглавницата, опитвайки се да върне съня и да се промъкне обратно в леса. Искеше да остане по-дълго в тази странна просъница, където можеше да вкуси студения кристален въздух, направен сякаш от ментови бонбони и диаманти... Да почувства гората около себе си... Да чуе как снегът скърца под стъпките ѝ...

– Будна ли си?

Софи въздъхна и прокара ръка по завивките, като че ли да изтръска снега от тях.

– Сега вече съм будна, Делфин.

Насили се да не прозвучи кисело. Така или иначе, денят в колежа за млади дами „Ню Блумсбъри“ беше започнал и нямаше връщане назад. Вече беше твърде късно за сънища.

Обърна се по гръб и заби поглед в тавана. Защо реалният живот трябва да е толкова тъп? Защо пансионът изглежда толкова *бозав*? Тя огледа трите тесни гардеробчета, трите паянтови нощни шкафчета, трите надраскани и олющени бюра, стола и се замечта за нещо... различно, за нещо красиво, пък дори да е съвсем дребно. Бухнали клонки на разцъфнало черешово дърво в ахатова ваза... Кат върху кат дантела пред прозореца... Светлина на свещи... В тази претъпкана и безлична

лондонска стая никога нямаше да има красота и вълнение. Никакви тайни бележки и шпиониране. Никакви приключения. Само училище.

Делфин седна в леглото и се протегна. Жълтеникавата ѝ коса се спускаше покрай лицето и раменете ѝ. В този момент тя приличаше на някоя принцеса от династията Плантагенет¹, която току-що се е събудила в църковната крипта² след хилядолетен мирен сън.

– Как е времето? – Времето, разбира се, беше от значение единствено за Делфин, за да реши какво да прави с косата си. А леглото на Софи се падаше точно до прозореца. Делфин задаваше този въпрос всяка сутрин.

Софи седна в леглото. За момент се загледа в снимката на баща си върху перваза на прозореца. Обективът го беше уловил с онова отнесено, озадачено изражение, което тя мислеше, че още си спомня – сякаш току-що е видял или чул нещо интересно. Софи дръпна пердето.

Прозорецът гледаше към тясна уличка с високи сгради и се налагаше да проточи врат, за да зърне късче небе. Дори когато слънцето прежуряше яростно, улицата пак беше усойна и потискаща. Днес обаче по мръсното стъкло ръмеше ситен дъжд и дори нямаше нужда да поглежда небето, което беше с обичайния си лондонски цвят – промито сиво.

– Направо не е за вярване колко много вода има в небето над Лондон – каза Софи.

– Така е вече четвърти ден – отвърна Делфин. – Според теб дали на дъжда му писва понякога? Не ти ли се струва, че и на него му се иска да прави нещо различно, вместо все да вали над мрачния стар Лондон?

– Нали вали и над Париж? – отбеляза Софи.

– Естествено, но дори дъждът е красив в Париж.

– На мен пък ми се ще да вали сняг – прошушна Софи. Зачуди се дали сънят със заскрежения зимен лес ще се върне

някога пак. Дали има как да го върне?

– Сняг ли?! Да не си луда?! – Делфин потръпна. – Той разваля обувките.

– Голяма работа – отвърна Софи. – Нали всичко ще изглежда толкова различно, като се събудим ... А може наистина да *бъде* различно – като във вълшебна приказка. Няма ли да е невероятно, ако поне веднъж стане толкова студено, че да завали сняг?

– Такова време е идеално само на *piste*³ – отсече твърдо Делфин, – когато на краката ти има ски. – Тя отново се протегна и красиво се прозя също като котка. – Дали да не събудим и Мариан? – Провеси дългите си крака през ръба на леглото и размърда пръсти. Ноктите ѝ бяха лакирани в зелен металик. – Иначе пак ще пропусне закуската.

– Какво ѝ е толкова интересно на закуската? – Изпод кафявия юрган се подаде главата на момиче с тънка тъмна коса и подпухнало от спане сънливо лице.

– Я, това нещо говори!

Момичето примигна късогледо и посегна към нощното шкафче за очилата с леко огъната телена рамка, после си ги сложи на носа.

– Защо ходиш на пръсти, Делфин? – попита то.

– За подобряване на кръвообращението – отвърна Делфин, после спря, наведе се и навря глава между коленете си, за да се срещне, – а това предпазва от бръчки.

– Врели-некипели – изсумтя Мариан. – Няма абсолютно никакви научни доказателства по въпроса.

– Освен това ти нямаш бръчки – отбеляза Софи. – Само на тринайсет си.

– Така правят французойките – сви рамене Делфин, сякаш този отговор обясняваше всичко. После вдигна рязко глава, уви косата си на кокче отстрани на главата и я закрепил с фуркет. „Явно е голямо главоболие да си наполовина французойка –

помисли си Софи – и отнема страшно много време.“

– О, днес обаче има защо да се събуди човек! – Мариан изрита юргана в неочакван прилив на енергия. – Четвъртък е и ще обявят резултатите от теста по география.

Софи изпъшка. Такова тегло беше да оцелее между високите академични стандарти на Мариан и не по-малко високите коафьорски⁴ стандарти на Делфин. През повечето време дори не си даваше труд да противостои на натиска – и без това вече беше привикнала със смазващото усещане.

Тя погледна часовника си.

– Най-добре да се обличаме.

– Дай ми само двайсетина минутки – обади се Делфин, намятайки бледорозов халат на път за банята.

– Двайсетина минутки?! – Мариан изкриви лице в гримаса.

– Не бих могла да се мотая толкова, даже ако правя всяко нещо по два пъти – каза Софи.

– Затова аз изглеждам така, а ти приличаш на... – Но на каквото и да приличаше Софи, Делфин не откри дума за него. После внезапно се закова на място, сякаш току-що ѝ е хрумнало нещо.

– Какво? – попита Софи.

– Всъщност ти си доста хубавка – каза Делфин. – Прилични вежди. Съвършена кожа. Само дете никой не го забелязва, защото винаги забравяш да си срещеш косата. А за униформения ти пуловер направо думи нямам – целият е на дупки.

– Само той ми е. И престани да ме гледаш така!

Делфин сви рамене.

– Трябва да обръщаш внимание на тези неща.

– И защо? – отвърна Софи. – На мен никой никога не ми обръща внимание.

– Няма нужда да се хабиш, Делфин – обади се Мариан, навличайки халата. – Тя и така си е щастлива.

Делфин размаха пръст.

КАТРИН КОНСТАБЪЛ

– Повярвай ми, един ден ще ти се прииска да направиш добро впечатление.

– Едва ли ще ми се случи да срещна някой важен човек – отвърна Софи. – Ето защо не е важно дали пуловерът ми е надупчен, или не.

– Ти само почакай! – закани се Делфин. – Важният човек може да се появи още днес.

– Ще стане, когато цъфнат налъмите⁵ – разсмя се Софи.

Глава втора

ПОСЕТИТЕЛКАТА

Закъсняха доста сериозно за закуска. Мирисът на баят⁶ хляб ги пресрещна още докато се спускаха по задното стълбище и подметките им скърцаха върху линолеума. Щом се озоваха долу, чуха някъде напред тежки стъпки и забелязаха облечената в костюм от рипсено кадифе фигура на заместник-директора. Той се обърна, когато се опитаха да се промъкнат покрай него.

– Добро утро, момичета! – поздрави ведро той, поглеждайки часовника си. – Най-добре да побързате. – Погледът му се спря на Делфин. – На твоє място занаяпред бих си измислил по-проста прическа, която отнема по-малко време, Делфин.

Софи наведе глава, заби поглед в пода и се постара да стане невидима. От опит знаеше, че може да мине покрай повечето преподаватели, без те дори да я забележат. Това беше едно от най-ценните ѝ умения, но тази сутрин то не проработи.

Господин Туиди се прокашля.

– Софи – повика я той, тъкмо когато си мислеше, че се е отгървала, – може ли за момент?

– Но нали ще късна за закуска, сър – отвърна тя. – Сам го казахте.

– Няма да отнеме много време. Пък и съм сигурен, че останалите ще ти запазят нещо.

Делфин и Мариан схванаха намека и се стрелнаха към училищната трапезария. Делфин произнесе само с устни едно „съжалявам“, докато минаваше покрай Софи.

Софи опита да избегне загрижения поглед на господин Туиди. Щом възникнеше някой проблем, той не просто свиваше вежди, а сбръчкваше цялото си лице.

– Този твой пуловер, Софи ... – въздъхна той.

Софи се опита някак да усуче протрития пуловер, така че дупките да не личат толкова много.

– Пък и обувките ти – продължи той. – Балетните пантофки, привързани с панделки, не влизат в униформата, нали?

Тя поклати глава.

– Питам се, Софи, дали писа на своята настойница за проблема с дрехите? Нали си стиснахме ръцете да го направиш?

При думата „настойница“ образът на Розмари – жена на средна възраст с късо, по момчешки подстригана прошарена руса коса, която седи като глътнала бастун на стола в малката си спретната кухня – се мерна пред погледа на Софи. Двете с Розмари нямаха нищо общо помежду си, нито бяха роднини. Но дъждът, колата под наем, умората на нейния овдовял баща и неочакваният завой на неосветения междуселски път една нощ се комбинираха в такъв фатален⁷ коктейл, че свързаха доживот Розмари и Софи. Като единствената приятелка на семейството, която властите успяха да открият след автомобилната злополука, наложи се Розмари временно да приюти Софи, докато се открие някой роднина на току-що осиротялото дете. Бащата на Софи не познаваше „улегналия живот“, както би го нарекла Розмари. Майка ѝ беше починала още докато Софи била пеленаче, а животът с баща ѝ я беше отвел на много и различни места. Той все приказваше за вълшебни пътешествия и за следващото място, на което вече ще се

установят. Приятелите им не бяха много, а – както се оказа – роднини съвсем нямаха.

– Розмари е прекалено заета – отвърна Софи, като тикна пръст в една от по-малките дупки на ръкава на пуловера и я усуква около нокътя си в опит да я прикрие. После вдигна поглед към милото набръчкано лице на господин Туиди и се усмихна по-уверено, отколкото се чувстваше. – Толкова неща са й на главата, че не ми се ще да я притеснявам точно сега... – Софи се въздържа да добави „когато отсъства“. По-добре училищните власти да не знаят колко точно време прекарва в провинцията Розмари. Това само би довело до нови проблеми.

– Не става въпрос само за пуловера и обувките, Софи, а за дрехите ти изобщо. – Гласът на господин Туиди звучеше неестествено напрегнат. – Всичко, което носиш, е толкова... – Той млъкна. – Сигурно разбираш, че иначе нямам нищо против, но за теб ще е по-добре да се впишеш сред останалите. Поразрови се в „Изгубени вещи“. – Господин Туиди й направи една от онези всичко-ми-е-ясно физиономии. – И то преди госпожа Шърман да те е видяла.

В трапезарията Софи взе една плътна бяла чиния от пластмасовата щайга до плота, избра най-малко натъртения банан, взе си чаша разреден с вода портокалов сок и постави всичко върху подноса. После се присъедини към Делфин и Мариан на дългата маса. Трите бяха останали последни и кухненският персонал вече обикаляше наоколо да прибере използваната посуда.

– Какво искаше Туиди? – Мариан беше опряла учебника по физика върху солницата пред себе си. Софи чак сега си спомни за теста по физика днес. Съвсем го беше забравила.

– Пуловерна тревога.

– Той все за нещо опява – обади се Делфин. – Просто трябва да се съгласяваш с всичко, което каже. Обикновено

това действа и той млъква.

– Нали и той трябва да си върши работата – включи се Мариан, без да откъсва поглед от страницата. – Знаеш ли, че ъгълът на падане е равен на ъгъла на отразяване?

Делфин подбели очи.

– А *ти* знаеш ли, че е първи март? – намеси се бързо Софи, опитвайки да привлече вниманието на Мариан. – Това означава, че списъкът излиза тази сутрин.

– Какъв списък? – Делфин си взе малко парче масло и внимателно го постави на ръба на чинията. После с върха на ножа гребна от него още по-малко и го размаза върху миниатюрното парче хляб. След това отхапа и повтори процедурата. Софи мислено пресметна, че ако продължава така, ще ѝ трябват десет минути да приключи с цялата филия – Мариан несъмнено би могла да го изчисли до секунда.

– С екскурзиите през последната седмица от срока – отвърна Софи, белейки банана.

Делфин сви рамене.

– Нали отсега ти е ясно, че няма шанс да попаднем на някое интересно и вълнуващо място. Те са запазени за най-горните класове.

– На нас сигурно ще се падне „Готварски курс по местата на Харди“⁸ – въздъхна Софи.

– Или пък „Френско-белгийските бойни полета“ – добави Мариан, вдигайки поглед от учебника. – Но само ако извадим голям късмет.

– Даже това звучи примамливо в сравнение с Корнуол⁹ – вметна Делфин.

– Но аз харесвам Корнуол! – запротестира Мариан.

– Само дето там не е много *шик*, нали? – продължи Делфин. – Не е като Ил дьо Ре¹⁰, където човек може да носи прилепнали шорти и малки сладки еспадрили.

– Аз искам да отида на екскурзията до Санкт Петербург –

каза Софи.

Ето. Изтърва се, а си беше обещала да не го прави. От горчивия си опит с Розмари знаеше, че да помолиш за нещо е най-сигурният начин да не го получиш. Прехапа устни. Сега вече нямаше никакъв шанс. Ех, ако си беше държала езика зад зъбите още малко!

– Мечтай си! – разсмя се Мариан, пъхайки учебника в чантата. – Наясно си, че няма никаква надежда.

Дълбоко в себе си Софи знаеше, че е точно така. Само издържалите изпита по руски с шестица имаха шанс да заминат.

– Пък и защо му е на човек със здрав разум да ходи в Санкт Петербург преди лятото?! – потрепери Делфин. – През март там е още зверски студено.

– Ами снежна Русия?! Точно там е цялата работа. – Софи се обгърна с ръце. – Освен това аз съм свикнала със студа. В апартамента на Розмари е страхотен студ. Според нея да имаш парно е неморално.

– То вреди на планетата – превзето се обади Мариан. – Но как успяваш да се стоплиш, щом нямаш и свестни дрехи?

– Розмари ми дава старото си визонено палто да спя с него.

– Така значи, парното е неморално, а да избиваш невинни животни заради кожата им – не е?! – възкликна Мариан.

– Ама кожата са много стари. Животинките досега и без това да са измрели. Пък и това палто създава усещането, че на гърба ти има нещо от друг, съвсем различен свят...

– Не в това е въпросът.

– Не ти ли се е случвало да лежиш понякога нощем и да си мечтаеш да си друг човек? – продължи Софи.

Делфин повдигна едната от свършените си вежди.

– Някой, различен от мен?!

– Когато съм с това палто – задърдори възбудено Софи, – не съм вече безличната Софи Смит, а се чувствам като някоя

красива графиня, избягала от празния живот, където се редуват само празненства и балове, и поела на среща със съдбата... при казаците... и пътувам със спален вагон нашир и надлъж из Русия, увита в кожи, а под възглавницата ми... – Осъзнаваше, че всичко това звучи откачено, но вече не можеше да се спре. – Под възглавницата ми има кутия със захарни мишлета и шоколадови котета, увити в станиол и с червени пайети вместо очи, и... един... п-пистолет. – Тя най-последно сложи край на изречението, защото не знаеше как да завърши, преди да е стигнала до „пистолет“, но ако съдеше по изражението на Мариан, със същия успех би могла да каже и „пингвин“.

– Пистолет?! – Лицето на Делфин се сбръчка от недоумение. – Какво...

Софи реши да пребори недоверието на приятелките си и просто го изтърси:

– Ще ми трябва пистолет, за да стрелям по мечките и вълците.

– Ама ти сериозно ли смяташ, че куршум от пистолет може да спре една мечка?! – учуди се Мариан. – Ако ги разяриш, те се превръщат в наистина зловещи зверове. За сравнение само си представи старшата сестра в едно от нейните настроения... че и по-лошо.

Делфин продължи да маже масло върху филията, сякаш ѝ правеше маникюр.

– Аз имам нужда от басейн и ярко слънце. – Тя зарея замислено поглед. – Естествено, една яхта винаги е добре дошла.

– В това има прекалено много природа – изсмя се Мариан, мятайки претъпканата раница през рамо и пресушвайки чашата с вода. – На мен ми дай само една библиотека и огън в камината.

– Няма ли все пак да погледнем на таблото за съобщения? Остава ли време? – попита Софи. Дори да не е в Санкт Петербург, все пак искаше да знае къде ще прекара Великден.

Розмари най-вероятно пак щеше да си намери извинение и да отсъства от къщи, както правеше обикновено. Докато Софи беше още малка, Розмари гледаше да се справя някак и наемаше бавачките една след друга, опитвайки да преодолее поредния катаклизъм, настъпил в подредения ѝ и подчинен на кариерата живот. Щом Софи навърши единадесет години, пансионът дойде и за двете като благословено избавление, но календарът на Розмари не включваше празниците.

– Хайде, но не трябва да закъсняваме за часа по физика. Ще изпробвам пътят върху теб Антропния принцип, ако искаш – предложи Мариан.

Делфин и Софи се спогледаха с криви физиономии, докато се измъкнаха от трапезарията, минавайки по забранения пряк път през библиотеката – и двете нямаха ни най-малка представа за какво приказва Мариан, а това не вещаеше нищо добро за теста по физика.

Мариан изпъшка като видя празните им погледи.

– Антропният принцип е въведен за първи път през 1961 г. от Робърт Дике, учен астрофизик, за да обясни съществуването на неправдоподобни съвпадения във Вселената.

– Няма никакво съвпадение в това, че ме отегчаваш до смърт – промърмори под нос Делфин. – След тоя урок в главата ми е останало бяло поле.

– Тя пак ще натрупа допълнителни точки – въздъхна Софи. – Мариан сигурно е единственото момиче в училище, което ще има над 100% успех в тестовете по физика.

– Но това е толкова интересна материя! – избухна Мариан. – Как иначе ще си обясниш защо сме тук?

– Не е ли просто защото минаваме по прекия път през библиотеката? – допусна Софи.

– Не. Имам предвид Тук. С главно „Т“. Всичко е водело към този момент, не го ли схващате?! Едно точно определено ниво на слабо ядрено взаимодействие позволява на звездите

да светят, позволява на материята да се съединява и да образува планети, кислород, вода... Достатъчна е само една малка промяна и нашият свят ще се разпадне на части.

Софи и Делфин продължаваха да крачат.

– Не разбирате ли?! – Мариан вече беше във вихъра си. – Ние сме тук, където се намираме, защото само *тук* е възможно да бъдем. Няма друго място за нас.

Софи се опита да си представи как цялата Вселена работи точно за този момент, та тя – Софи Смит – да върви сега към таблото за съобщения, но накрая се отказа, както обикновено ставаше с всички велики идеи на Мариан.

– Удивително! – ахна Делфин и взе да кима, сякаш всичко ѝ се е изяснило, но Софи забеляза, че всъщност вече гледа към края на коридора – около таблото за съобщения се бяха струпали група момичета, смееха се и разговаряха оживено.

Софи изостана от приятелките си и кръстоса пръсти. *Зная, че няма как да е Санкт Петербург – каза си тя. – Но не може ли само този път в дирекцията да са направили грешка и да са сложили името ми в другия списък? Ако стане така, няма повече да ям от хрупкавите петмезени¹¹ сладки на Мариан, нито ще ползвам пастата за зъби на Делфин и лавандуловия шампоан, който майка ѝ праща от Париж. Още сега ще си потърся друг пуловер в „Изгубени вещи“ и ще бъда добра до края на живота си...*

Приближиха хихикащата групичка момичета. Делфин си проправи път напред.

– Ето пак! – Мили Дресър, една повлекана от горния клас, даде да се разбере, че вече ѝ е писнало. – Паднаха ми се бойните полета – намусено отстъпи тя.

Софи не успяваше да събере сили и да погледне списъка. Щеше да се помайва, докато Делфин не ѝ каже новината – докато все още не знае със сигурност, има шанс... Около нея

се надигна хор от гласове, разнесоха се викове „Щастливка!“ и „Това ще те научи занапред да бъдеш безогледна по география.“ Напрежението стана непоносимо.

– Е? – Тя сръга Делфин в гърба. – Къде отиваме?

Делфин успя само да каже „Готварски курс...“, когато звънецът иззвъня за началото на следващия час.

Софи оклюма. Обзе я познатото разочарование. Излезе такава глупачка да си въобразява, че в тоя живот може да й се случи нещо красиво или просто по-различно.

– Лош късмет – изгърси Мариан, гледайки я съчувствено.

Софи се обърна на пети и се озова лице в лице с господин Туиди, у когото вече нямаше и следа от предишната добронамереност.

– Сериозно говорех, Софи – строго каза той. – Смени си пуловера!

– Господин Туиди! – Софи и заместник-директорът подскочиха, забелязвайки фигурата на госпожа Шърман, директорката, да приближава към тях – самото въплъщение на женска решителност, превъзходство и академични постижения. Високата ѝ фризура беше оформена с каска на огромни стегнати букли, които дори утринният дъжд беше безсилен да изправи. Придружаваше я висока кльощава жена с копринена кърпа на главата и извънредно големи слънчеви очила.

Госпожа Шърман изстреля като ракета една професионална усмивка към господин Туиди.

– Ще ми услужите ли с едно от вашите момичета? Може би Делфин?

– Момичета ли? Момичета? – отвърна объркан заместник-директорът, сякаш в училище, пълно със същества от женски пол, никога не беше чувал за нещо като „момиче“.

Усмивката на госпожа Шърман стана още по-широка и тя кимна грациозно към безпомощните образци на слабия пол.

– За да разведе из училището родител на потенциална наша

ученичка, разбира се – провикна се тя, махайки неопределено с ръка по посока на посетителката. – Госпожо... госпожо... – Непознатата обаче не реагира и само хвърли бегъл поглед на маникюра си, който беше в морскосиньо. Госпожа Шърман раздражено сви устни.

– Делфин влезе в час по физика – обади се Софи.

Главата на директорката се завъртя рязко, за да огледа детето, което си позволяваше да говори, без да са го питали.

Софи преглътна мъчително.

– Мога да отида и да я доведа.

Госпожа Шърман ахна. Очите ѝ се ококориха.

– Софи! – Произнесе името ѝ така, сякаш изричаше проклятие. – Твоят пуловер!

Господин Туиди се изкашля.

– Тъкмо обсъждахме пуловера...

Госпожа Шърман дръпна ръката на Софи към себе си, сякаш тя беше някакъв научен обект.

– Тук има истински дупки!

– Ще се преоблека – промърмори Софи.

– Със сигурност ще го направиш! – сопна се директорката.

По всичко личеше, че това не се отнася само за пуловера. Тя пусна ръката на Софи и отново лепна служебната усмивка. – Сега ми доведи Делфин! А с теб ще се видим по-късно, Софи Смит.

– Софи Смит! – Посетителката рязко се обърна и се втренчи в Софи над слънчевите очила. Очите ѝ – Софи забеляза това – бяха огромни и бледосини, заобиколени от гъсти ресници. Гласът се оказа нисък и плътен.

Софи усети как страните ѝ пламват, докато непознатата я оглеждаше от глава до пети, отчитайки всяка подробност, включително дупките по пуловера. О, защо не отиде до „Изгубени вещи“ още преди закуска! Но тъкмо се обърна на пети да си ходи, когато ръката на посетителката се стрелна и я стисна

за лакътя. Софи вдигна глава. Бледосините очи бяха вперени в нея. Оказа се прикована на място, освен ако не пробваше да измъкне ръка от хватката на непознатата.

– На мен достатъчна и таз млада дама...

– О, вие едва ли бихте предпочели точно нея. – Директорката свъси вежди. – Тя не е подходящият пример за вас. – Но тъй като жената не пусна лакътя на Софи, както би трябвало да се очаква, госпожа Шърман благоволи да се изясни. – Ние в колежа за млади дами „Ню Блумсбъри“ имаме съвсем ограничен брой места, които са с намалена такса. – Последното тя произнесе като скороговорка, сякаш така можеше да пощади чувствата на Софи. – Според семейните обстоятелства... – Тя вдигна многозначително вежди, намеквайки, че това е достатъчно да обясни положението на Софи като сираче, невчесаната ѝ коса и дупките в пуловера. – Ние се отнасяме много отговорно към благотворителната дейност. Въпреки това държа да подчертая, че повечето от момичетата в колежа „Ню Блумсбъри“ произхождат от безупречни семейства.

Непознатата, изглежда, взе под внимание думите на госпожа Шърман. После бавно разтегна устни в усмивка. Тя озари с нея дори господин Туиди и Софи стъписана забеляза как той се изчервява. Посетителката се приведе към него като тежката глава на лале и леко докосна ръката му.

– Ние разгледа ваша класна стая?

Господин Туиди изпелтечи нещо в отговор.

– Може би е по-добре да започнете с кабинетите по естествени науки – изсъска директорката. – Софи обаче не е на разположение в момента. Тя трябваше да е вече в час.

– Софи Смит е момиче за мен – разсмя се непознатата. – Ние прави добър отбор. – И все още стискайки лакътя на Софи, тя я поведе към вратата за игрището. – Спряло да вали. Сега видя място къде играете.

КАТРИН КОНСТАБЪЛ

Софи хвърли поглед през рамо. Лицето на господин Туиди отново цялото се беше набръчкало, а от усмивката на госпожа Шърман нямаше и следа – устните ѝ оформяха едно съвършено кръгло „О“.

После усети как я избутват навън през вратата, а ръката на посетителката здраво я подпира в гърба.